

[Adam Møller.]

til sig, som man ikke ville kunne få på anden måde. Dette synspunkt må naturligvis fastholdes. Det må naturligvis også fastholdes, at de klassificeringsregler og de lønrammer og de løntrin, man dengang fandt frem til som udgangspunkt for fremtidige ordninger, ikke ved senere ordninger må udhules eller nedbrydes, således at man helt og fuldt forlader det grundlag, der var enstemmighed om i folketinget såvel som i tjenestemandskommissionen.

Når man skal gennemføre en række af disse rationaliseringer, må man naturligvis prøve på at gøre det på en fornuftig måde. Hvis staten f. eks. mener, at man på et eller andet område må indskrænke forbruget af arbejdskraft, ja, så må det vel være naturligt, at man tager hensyn til, hvorledes man er bundet af indgåede overenskomster og af lovgivning, og at man altså ikke fortrinsvis eller blot afskediger nogle af dem, hvor man er bundet til pensionsforpligtelser, og hvor man er bundet til ventepengeforpligtelser, med det resultat, at man i virkeligheden blot overfører udgifterne fra én konto på statens budget til en anden konto på statens budget. I overensstemmelse med det, der har været tanken med åremålsansættelser, med overenskomstansættelser, med kontraktansættelser og lignende ting, må man først og fremmest afskedige på de områder — hvis afskedigelser er nødvendige — hvor de ansatte har en løsere tilknytning til arbejdet i statens tjeneste. Det vil være et rimeligt hensyn at tage til dem, der har bundet sig til denne tjeneste i staten, og det vil samtidig være et rimeligt hensyn til statens finanser.

Der er talt meget om dyrtidsreguleringen, og det er evident, at der i tjenestemand- og funktionærkredse hersker en betydelig uro over den måde, hvorpå man fra forskellige side har udtalt sig om dette problem. Nu er det jo meget nemt for folk, der har deres væsentlige lønregulering igennem en længelidning eller igennem en hyppig regulering på den enkelte arbejdsplads, at udtale sig om, at en dyrtidsregulering skal bortfalde. Det er straks et andet problem for dem, der har toårige overenskomster, og som ikke får deres lønninger reguleret efter den udvikling, der sker i inflationen. Jeg vil gerne advare imod, at man bringer uro ind på det

offentlige arbejdsmarked og ind på funktionærernes arbejdsmarked ved at anfægte en sådan procentvis dyrtidsregulering. Jeg tror, at det er en rigtig form, og jeg tror, at denne opfattelse bestyrkes af, at det hver gang, når man f. eks. for tjenestemændenes vedkommende kommer til de overenskomstmæssigt sikrede efterslæbsforhandlinger, viser sig, at den dyrtidsregulering, som jo ofte halter 1 eller $1\frac{1}{2}$ eller $1\frac{3}{4}$ år bag efter den prisstigning, der faktisk har fundet sted, ikke har været tilstrækkelig, men at man igennem efterslæbsreguleringerne yderligere må regulere for den udvikling, der har været i den private sektor, på det private arbejdsmarked. Jeg tror, at man skal passe på, at man ikke kommer ud i en ordning, som vil gøre det vanskeligere for statens ansatte at føle sig tilfreds i de stillinger, de har, og som måske også vil gøre det politisk vanskeligere at gennemføre de reguleringer, som skal til. Vi kender jo alle sammen, hvorledes pressen behandler disse spørgsmål. Man skriver, at nu skal man have 5 øre mere i timen et eller andet sted for kvindelige arbejdere, eller hvem der ellers er tale om. Det lyder jo pænt og beskedent og er det da også. Men så skriver man i en anden stor overskrift, at nu skal statens tjenestemænd have 300 mill. kr. eller 400 mill. kr. mere; det giver et indtryk af, at det er en meget voldsom stigning. Jeg tror, det er klogt igennem dyrtidsreguleringen at bevare den gradvise tilpasning til det reelle lønniveau, som er gældende ude i det øvrige samfund, og som efter min opfattelse må være det, der er afgørende også for statens og det offentliges, kommunernes niveau.

Jeg vil gerne til sidst sige, at jeg tror, det har betydning, at man ikke her i landet får tilstande, som ligner dem, vi har set i andre lande — også lande, der ligger meget tæt på Danmark — at vi har tjenestemandsstrejker, at vi har strejker inden for de områder, som vi er vant til her i landet at betragte som områder, hvor arbejdsfreden afgjort er sikret. I Danmark har vi ganske vist haft, jeg tror, det er 2 tjenestemandsstrejker. De varede ganske få dage, og de omfattede en enkelt sektor af de tjenestemandsansatte. De pågældende blev i øvrigt idømt bod hver gang, og jeg tror, de pågældende tjenestemænd faktisk fortrød, at de havde iværksat strejken.